

Het Boek Daniël - Honderdtweënvijftig

De symboliek van Ezechiëls twee stokken: een reis door profetie en verlossing

Jeff Pippenger

2024-03-22

Wij beschouwen de lijn van Ezechiël hoofdstuk zevenendertig, die eerst het klinken van de zevende bazuin en de boodschap aan Laodicea aanduidt, hetgeen het leger van de honderd vierenveertigduizend voortbrengt. Vervolgens herhaalt Ezechiël die lijn en werkt haar verder uit door de vereniging van de twee stokken van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël in te voeren als een illustratie van het proces waardoor goddelijkheid en menselijkheid worden verenigd gedurende de tijd van het klinken van de Zevende Bazuin. Zodra de twee naties als één natie zijn samengevoegd, geeft Ezechiël aan dat zij een koning over zich hebben, en vervolgens behandelt hij het eeuwige verbond, dat het verbond is dat met de honderd vierenveertigduizend wordt vervuld, terwijl hij benadrukt dat die verbondsvolken van de laatste dagen Gods heiligdom tot in eeuwigheid in hun midden zouden hebben.

Aan die lijn hebben wij het werk van Johannes toegevoegd, die in 1844 de tempel meet, en zo het laatste meten uitbeeldt dat op 11 september 2001 begon. Dat meten wordt ook behandeld door Zacharia, die daarbij vermeldt dat het meten plaatsvindt wanneer God Jeruzalem opnieuw verkiest als de stad om Zijn naam daar te vestigen. Wij trekken een vergelijking tussen de bestanddelen waaruit de tempel is opgebouwd en de twee stokken van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken van Israël. Het werk van Christus in het samenbrengen van Zijn Goddelijkheid met de mensheid van de honderd vierenveertigduizend wordt voorgesteld in de twee profetieën van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren van verstrooiing die over de noordelijke en zuidelijke koninkrijken zijn gebracht, in samenhang met de profetie van tweeduizend driehonderd jaren.

Om vast te stellen wat de stokken van Ezechiël in het werk van het evangelie vertegenwoordigen, is een fundamenteel begrip van het evangelie vereist. Christus nam ons gevallen vlees op Zich na vierduizend jaar van overgeërfde zwakheid, die via Maria op Hem was overgegaan. Als ons Voorbeeld toonde Hij aan dat wij, door de uitoefening van onze wil in overgave aan de wil van Zijn Vader, kunnen overwinnen zoals Hij overwon, door onze wil te oefenen in onderwerping aan Zijn wil. Onze wil wordt in onze hersenen, die de vesting van de ziel zijn, aangewend, hetzij ten goede, hetzij ten kwade.

„De student die het werk van twee studietermijnen in één wenst te volbrengen, behoort in deze zaak niet zijn zin te krijgen. Voor velen betekent het ondernemen van dubbel werk een overbelasting van de geest en een veronachtzaming van de nodige lichamelijke oefening. Het is niet redelijk te veronderstellen dat de geest een overmaat aan geestelijk voedsel kan opnemen en verwerken, en het is evenzeer een zonde de geest te overvoeden als de spijsverteringsorganen te belasten en de maag geen perioden van rust te gunnen. De hersenen zijn de citadel van de gehele mens, en verkeerde gewoonten in eten, kleden of slapen tasten de

hersenen aan en verhinderen het bereiken van datgene wat de student verlangt,—een goede verstandelijke vorming. Elk deel van het lichaam dat niet met zorg wordt behandeld, zal zijn letsel aan de hersenen doorgeven. Bij het onderwijzen van de jeugd hoe zij hun gezondheid kunnen bewaren, behoren veel geduld en volharding te worden betracht. Zij behoren in deze zaak grondig te worden onderricht, opdat elke spier en elk orgaan zó versterkt en geoefend moge worden dat, zowel in vrijwillige als in onwillekeurige werking, de best mogelijke gezondheid het gevolg moge zijn en de hersenen versterkt worden om de belasting van de studie te kunnen dragen.” Christian Education, 124.

Het werk van het eeuwige verbond is Gods wet op ons hart en in ons verstand te schrijven, en zowel ons hart als ons verstand bevindt zich in de „burcht van onze ziel”, namelijk onze hersenen.

“De geest van een man of vrouw daalt niet in één ogenblik af van reinheid en heiligheid tot verdorvenheid, corruptie en misdaad. Er is tijd voor nodig om het menselijke tot het goddelijke om te vormen, of om hen die naar het beeld van God zijn gevormd te verlagen tot het beestachtige of het satanische. Door te aanschouwen worden wij veranderd. Hoewel de mens naar het beeld van zijn Maker is gevormd, kan hij zijn geest zó opvoeden dat de zonde die hij eens verfoeide, hem aangenaam wordt. Wanneer hij ophoudt te waken en te bidden, houdt hij op de citadel, het hart, te bewaken en geeft hij zich over aan zonde en misdaad. De geest wordt ontaard, en het is onmogelijk hem uit de verdorvenheid op te heffen terwijl hij wordt geoefend om de zedelijke en verstandelijke vermogens te knechten en deze onderwerping aan grovere hartstochten te brengen. Er moet voortdurend oorlog worden gevoerd tegen het vleeselijke denken; en wij moeten worden bijgestaan door de verfijnende invloed van de genade van God, die de geest omhoog zal trekken en hem zal gewennen te peinzen over reine en heilige dingen.” Adventist Home, 330.

De „geest”, het „hart”, de „hersenen” vormen de „burcht van de ziel”. Een burcht is een vesting die bewaakt moet worden tegen het binnendringen van de zonde.

“In Zijn gebed tot de Vader gaf Christus aan de wereld een les die in verstand en ziel gegrift behoort te worden. ‘En dit is het eeuwige leven,’ zei Hij, ‘dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.’ Johannes 17:3. Dit is ware opvoeding. Zij verleent kracht. De ervaringskennis van God en van Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft, verandert de mens naar het beeld van God. Zij geeft de mens de heerschappij over zichzelf en brengt elke aandrift en hartstocht van de lagere natuur onder de beheersing van de hogere vermogens van de geest. Zij maakt haar bezitter tot een zoon van God en een erfgenaam van de hemel. Zij brengt hem in gemeenschap met de gedachte van de Oneindige en opent voor hem de rijke schatten van het heelal.” Lessen uit het Leven van Alledag, 114.

De „hogere vermogens” moeten worden aangewend om de „impulsen en hartstochten van de lagere natuur” te beheersen en te onderwerpen. De hogere vermogens bevinden zich in het verstand, en het is „gemeenschap met de Geest van de Oneindige” die „de mens naar het beeld van God omvormt.” In de verzegelingstijd van de honderdvierenvijftigduizend wordt in de ene klasse het beeld van het beest gevormd en in de andere klasse het beeld van Christus. Wat deze omvorming tot stand brengt, is de verbinding van geesten. Zij die een vleeselijk of vleeslijk gezind

denken hebben, zoals Paulus het aanduidt, vormen het beeld van het vlees—het beest. Zij die het denken van Christus hebben verkregen, vormen het beeld van Christus. De belofte van het verbond is dat wij bij de bekering het denken van Christus kunnen verkrijgen, hoewel wij allen met een vleselijk denken geboren zijn.

Laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was: Hij, die in de gestalte van God was, heeft het niet als een roof geacht aan God gelijk te zijn; maar heeft Zichzelf ontledigd, de gestalte van een dienstknecht aangenomen en is de mensen gelijk geworden; en in gedaante als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Filippenzen 2:5–8.

Wij behoren de gezindheid van Christus in ons te hebben, zoals die ook in Christus was, want wij zijn naar Zijn beeld geschapen. Maar wij hebben die gezindheid niet; wij hebben een vleselijke gezindheid, verkocht onder de zonde.

Zo is er dan nu geen verdoemenis voor hen die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Want de wet van de Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees, dat heeft God gedaan, door Zijn eigen Zoon te zenden in de gelijkheid van het zondige vlees, en om der zonde wil de zonde in het vlees te veroordelen; opdat de rechtvaardige eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Want zij die naar het vlees zijn, bedenken de dingen van het vlees; maar zij die naar de Geest zijn, de dingen van de Geest. Want het bedenken van het vlees is de dood, maar het bedenken van de Geest is leven en vrede. Daarom dat het bedenken van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods, want het kan dat ook niet. Daarom kunnen zij die in het vlees zijn, Gode niet behagen. Gij echter zijt niet in het vlees, maar in de Geest, indien althans de Geest Gods in u woont. Maar indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe. En indien Christus in u is, dan is wel het lichaam dood om der zonde wil, maar de Geest is leven om der gerechtigheid wil. Romeinen 8:1–10.

Van de Geest te zijn is leven, en van het vlees te zijn is dood. Het vlees is de lagere natuur; het is de bron van onze gevoelens. De vleselijke lagere natuur dient beheerst te worden door de hogere natuur, hetgeen wordt volbracht door de uitoefening van onze wil in onderwerping aan de Heilige Geest. Ons hogere vleselijke verstand kan hier en nu worden getransformeerd, maar onze lagere natuur moet wachten op de Tweede Komst om veranderd te worden.

Ezechiëls twee stokken duiden een stok aan die wordt voorgesteld als de voorhof, en die stok bereikte zijn einde in 1798. Hij was volmaakt in tweeën gedeeld door twaalfhonderd zestig jaren waarin het heidendom het heerleger vertrapte, en twaalfhonderd zestig jaren waarin het pausdom het heerleger vertrapte. Die stok stelde niet het vertrappen van Gods heiligdom voor, want Gods heiligdom bevond zich in het zuidelijke koninkrijk. Het heerleger dat door het heidendom en het pausdom werd vertrapt, was een menselijke tempel, maar met betrekking tot het zuidelijke koninkrijk was het het lichaam, en het zuidelijke koninkrijk was de plaats waar God verkoos het hoofd te stellen. Het noordelijke koninkrijk was het lichaam, het zuidelijke koninkrijk was het

hoofd.

De twee perioden van twaalfhonderdzestig jaar van het noordelijke koninkrijk vertegenwoordigden de twee onderscheiden neigingen tot zonde in de lichaamstempel, voorgesteld door geërfde en aangekweekte neigingen. Het heidendom was een symbool van de geërfde neigingen tot zonde in de lichaamstempel, en de aanneming door het pausdom van de godsdienst van het heidendom vertegenwoordigt de aangekweekte neigingen tot zonde. In geen van beide gevallen kon de lichaamstempel vóór de Wederkomst worden veranderd, zodat de staf van het noordelijke koninkrijk zich slechts uitstreckte tot 1798, en toen Johannes werd opgedragen de tempel te meten, moest die staf buiten beschouwing worden gelaten.

Het woord „bekering” betekent een omzetting of verandering van de ene toestand of gesteldheid in een andere. Toen Adam en Eva zondigden, werden zij „bekeerd” uit hun oorspronkelijke staat, want zij waren volmaakt geschapen, naar het beeld van God, waarbij de hogere vermogens de lagere vermogens beheersten. Toen zij zondigden, werden zij „bekeerd” tot een wezenstoestand waarin de lagere vermogens de overhand kregen over de hogere vermogens. Zij droegen die toestand over op al hun nakomelingen.

In de profetische verhouding van Ezechiël's twee stokken koos de Heer Jeruzalem om het hoofd te zijn, de hoofdstad waar de koning verbleef. Het moest de hogere macht zijn. In de gelijkenis van de twee stokken was het zuidelijke koninkrijk de lagere macht ten opzichte van het hogere koninkrijk in het noorden. De bekering die wordt voorgesteld wanneer de twee stokken samengevoegd moesten worden, vereiste dat het zuidelijke koninkrijk werd teruggebracht tot zijn positie als het hoofd. Het moest zich tot het noordelijke koninkrijk bekeren, want het werd toen verenigd met de ware koning van het noorden en verbonden met de troonzaal van het ware noordelijke koninkrijk.

Om deze reden reikte het noordelijke koninkrijk slechts tot 1798, en Johannes werd opgedragen de voorhof buiten beschouwing te laten, die slechts tot 1798 reikte. Het zuidelijke koninkrijk zou bij de komst van de derde engel verbonden worden met de staf van de drieëntwintighonderd jaren, maar het noordelijke koninkrijk zou eindigen wanneer de vereniging van goddelijkheid en menselijkheid tot stand was gebracht binnen de twee afdelingen van de tempel die Johannes vervolgens mat. Het noordelijke koninkrijk was door de schakel van zesenvestig verbonden met het zuidelijke koninkrijk bij de komst van de derde engel, maar het had geen rechtstreekse verbinding met 1844, zoals het zuidelijke koninkrijk die wel had.

Het zuidelijke koninkrijk was verbonden met zowel de tempel van zesenvestig jaren als met de vereniging van goddelijkheid en menselijkheid, voorgesteld door de tweehonderdtwintig jaren. Het noordelijke koninkrijk markeerde in 1798 het fundament van de tempel van zesenvestig jaren, maar daar eindigde het ook, want als fundament stelde het het vlees voor dat Christus op Zich had genomen, en Zijn vlees was geslacht van de grondlegging der wereld af. Al de tempels zijn onderling verwisselbare symbolen, en het fundament van de zesenvestig jaren in 1798 duidt Zijn menselijke vlees aan, en de voltooiing van die zesenvestig jaren in 1844 duidt Zijn Goddelijkheid aan.

De schare die tot 1798 vertrapt werd, was niet Gods heiligdom, hoewel Gods heiligdom in die periode werd voorgesteld als vertrap; maar dat vertrappen vond plaats in het zuidelijke koninkrijk, waar God Jeruzalem had verkozen om Zijn heiligdom en Zijn Naam te vestigen. De schare die vertrap was, stelde de heidenen voor; zij stelde het lichaam voor.

Toen Adam en Eva zondigden, begon de „zeven tijden” van zeventuizend jaren waarin de mensheid door de zonde werd vertreden. Op dat moment verschafte het Lam, dat geslacht is van de grondlegging der wereld af, vellen van lammeren om de zondige naaktheid van de mensheid te bedekken. Toen het vertreden van de mensheid in 1798 ten einde kwam, werd het Lam, dat het fundament en de bouwer is van elke geheiligde voorstelling van een tempel, opnieuw geslacht. Daar kwam het noordelijke koninkrijk, en de daarin vertegenwoordigde menselijke tempel, ten einde.

1798 was het jaar waarin de vervalste antichrist werd gedood, nadat hij gedurende drie en een half profetische jaren zijn satanisch getuigenis had gegeven, dat begon met zijn machtiging in het jaar 538, welke werd voorafgegaan door dertig jaren van voorbereiding, beginnend in het jaar 508. Dat was een satanische vervalsing van Christus’ dertig jaren van voorbereiding die bij Zijn geboorte begonnen, die eindigden bij Zijn machtiging, toen Hij werd gedoopt, en daarna gaf Hij gedurende drie en een half letterlijke jaren Zijn getuigenis, totdat Hij het punt bereikte waarop het Lam dat geslacht is vanaf de grondlegging der wereld, werd gekruisigd. Toen werd Zijn belofte vervuld dat Hij, zodra de tempel was afgebroken, die in drie dagen zou oprichten.

Hij zou Degene zijn die de tempel van Zijn lichaam zou doen verrijzen, want het was de kracht van Zijn goddelijkheid die de opstanding tot stand bracht; want Zijn goddelijkheid stierf niet bij de kruisiging, het was Zijn menselijkheid die aan het kruis stierf, want het is onmogelijk dat God sterft.

“‘Ik ben de opstanding en het leven’ (Johannes 11:25). Hij die had gezegd: ‘Ik leg Mijn leven af, opdat Ik het wederom neme’ (Johannes 10:17), kwam uit het graf tevoorschijn tot leven dat in Hemzelf was. De mensheid stierf; de godheid stierf niet. In Zijn godheid bezat Christus de macht om de banden van de dood te verbreken. Hij verklaart dat Hij leven in Zichzelf heeft om levend te maken wie Hij wil.” Selected Messages, boek 1, 301.

In 1798 kwam de menselijke tempel, de schare van het „noorderkoninkrijk”, tot een einde, want als symbool van de lagere natuur kon zij niet veranderd worden vóór de opstanding bij de Tweede Komst. Zij wees echter wel op het fundament van de zesenzeventig jaren waarin Christus de tempel oprichtte die wél kon worden veranderd, voorgesteld door het zuiderkoninkrijk, dat een symbool was van de hogere vermogens van de geest, die worden veranderd op het ogenblik dat een zondaar gerechtvaardigd wordt.

„Op het fundament dat Christus Zelf had gelegd, bouwden de apostelen de gemeente van God. In de Schriften wordt het beeld van de oprichting van een tempel dikwijls gebruikt om de opbouw van de gemeente te illustreren. Zacharia verwijst naar Christus als de Spruit die de tempel des HEEREN zal bouwen. Hij spreekt over de heidenen als helpers in het werk: ‘En wie veraf zijn, zullen komen en bouwen aan de tempel des HEEREN;’ en Jesaja verklaart: ‘En

de zonen van vreemdelingen zullen uw muren opbouwen.’ Zacharia 6:12, 15; Jesaja 60:10.”

Over de bouw van deze tempel schrijft Petrus: ‘Tot Wie komende, als tot een levende steen, wel door de mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, wordt ook gij, als levende stenen, opgebouwd tot een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus.’ 1 Petrus 2:4, 5.

“In de steengroeve van de Joodse en de heidense wereld arbeidden de apostelen en brachten zij stenen naar voren om op het fundament te leggen. In zijn brief aan de gelovigen te Efeze zei Paulus: ‘Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods; gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de uiterste Hoeksteen is; op Wie het gehele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woning Gods in de Geest.’ Efeziërs 2:19–22.

En aan de Korinthiërs schreef hij: „Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop voort. Maar ieder zie toe, hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. En indien iemand op dit fundament bouwt goud, zilver, kostbare stenen, hout, hooi, stoppelen; ieders werk zal openbaar worden; want de dag zal het aan het licht brengen, omdat hij door vuur geopenbaard wordt; en het vuur zal ieders werk beproeven, hoedanig het is.” 1 Korinthiërs 3:10–13.

„De apostelen bouwden op een hecht fundament, namelijk de Rots der eeuwen. Tot dit fundament brachten zij de stenen die zij uit de wereld hadden uitgehouwen. Niet zonder belemmering verrichtten de bouwlieden hun arbeid. Hun werk werd buitengewoon bemoeilijkt door de tegenstand van de vijanden van Christus. Zij moesten strijden tegen de bekrompenheid, het vooroordeel en de haat van hen die bouwden op een vals fundament. Velen die als bouwlieden van de gemeente arbeidden, konden worden vergeleken met de bouwers van de muur in de dagen van Nehemia, van wie geschreven staat: ‘Die aan de muur bouwden, en die lasten droegen, met hen die laadden, verrichtte ieder met de ene hand het werk, en hield met de andere hand een wapen vast.’ Nehemia 4:17.” Handelingen van de Apostelen, 595, 596.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„De val van de mens vervulde de gehele hemel met droefheid. De wereld die God had gemaakt, werd geteisterd door de vloek van de zonde en bewoond door wezens die tot ellende en dood gedoemd waren. Er scheen geen ontkoming te zijn voor hen die de wet hadden overtreden. De engelen staakten hun lofzangen. In de hemelse hoven was alom rouw over de verwoesting die de zonde had aangericht.

“De Zoon van God, de heerlijke Bevelhebber des hemels, werd met medelijden bewogen over het gevallen mensengeslacht. Zijn hart werd bewogen met oneindig mededogen toen de ellenden van de verloren wereld voor Hem oprezen. Maar de goddelijke liefde had een plan ontworpen waardoor de mens verlost kon worden. De geschonden wet van God eiste het leven van de zondaar. In het hele heelal was er slechts Eén die, ten behoeve van de mens, aan haar

eisen kon voldoen. Aangezien de goddelijke wet even heilig is als God Zelf, kon alleen Eén die aan God gelijk was, verzoening doen voor haar overtreding. Niemand dan Christus kon de gevallen mens verlossen van de vloek van de wet en hem opnieuw in overeenstemming met de hemel brengen. Christus zou de schuld en schande van de zonde op Zich nemen—zonde die voor een heilig God zo aanstootgevend is dat zij de Vader en Zijn Zoon moet scheiden. Christus zou afdalen tot in de diepten van de ellende om het te gronde gerichte mensengeslacht te redden.

“Voor de Vader pleitte Hij ten behoeve van de zondaar, terwijl de hemelse heirscharen de uitkomst afwachtten met een intensiteit van belangstelling die geen woorden kunnen uitdrukken. Lang duurde dat geheimzinnige samenzijn voort — ‘de raad des vredes’ (Zacharia 6:13) ten behoeve van de gevallen zonen der mensen. Het verlossingsplan was vastgesteld vóór de schepping der aarde; want Christus is ‘het Lam, Dat geslacht is van de grondlegging der wereld af’ (Openbaring 13:8); toch was het, zelfs voor de Koning van het heelal, een worsteling om Zijn Zoon over te geven om te sterven voor het schuldige mensengeslacht. Maar ‘Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.’ Johannes 3:16. O, het mysterie der verlossing! de liefde van God voor een wereld die Hem niet liefhad! Wie kan de diepten kennen van die liefde, die ‘de kennis te boven gaat’? Door eindeloze eeuwen heen zullen onsterfelijke geesten, in hun streven het mysterie van die onbegrijpelijke liefde te verstaan, zich verwonderen en aanbidden.”

“God zou geopenbaard worden in Christus, ‘de wereld met Zichzelf verzoenende.’ 2 Korinthe 5:19. De mens was door de zonde zó diep gezonken dat het hem uit zichzelf onmogelijk was in harmonie te komen met Hem wiens natuur reinheid en goedheid is. Maar Christus kon, nadat Hij de mens had verlost van de veroordeling der wet, goddelijke kracht meedelen om zich met menselijke inspanning te verenigen. Zo konden door berouw jegens God en geloof in Christus de gevallen kinderen van Adam opnieuw ‘kinderen Gods’ worden. 1 Johannes 3:2.”

Patriarchen en Profeten, 63, 64.